

لزوم خوشبینی به لطف خداوند / امیدواری باید با عمل صالح همراه باشد

فرد مومن اگر می خواهد به خیر دنیا و آخرت برسد باید با خوشبینی و امیدواری به خداوند متعال نظر کند کسانی که می گویند ما امیدواریم، اما عمل نمی کنند...

فرد مومن اگر می خواهد به خیر دنیا و آخرت برسد باید با خوشبینی و امیدواری به خداوند متعال نظر کند کسانی که می گویند ما امیدواریم، اما عمل نمی کنند و بر طبق خواسته های خودشان رفتار می کنند دروغ می گویند و امید ندارند. به گزارش خبرگزاری مهر، در آیات و روایات "خوش بینی به خداوند" نیکو شمرده و به داشتن این صفت ترغیب شده است، تا مبدا حالت خوف در مومن، بر امید او غلبه کند و یا کثرت تهدیدهای مذکور در قرآن و عذاب و آتش برای کافرین و معصیت کاران و غفلت از وعده های رحمت و مغفرت و بهشت برای مومنین و فرمانبرداران و وسوسه های پنهانی از ناحیه جن و انسان، وی را از رحمت خدا نا امید نماید. ممکن است این تعریف ها و تشویق ها را ارشاد به حسن غلبه ی حالت رجا بر حالت خوف بدانیم چرا که رحمت خداوند بر غضب او و عفوش بر مجازات او پیشی می گیرد. این امر با توجه به مطالب زیر روشن خواهد شد.

قرآن می فرماید؛ مردان و زنان منافق و مشرک که به خدا گمان بد می برند. و در جایی دیگر می فرماید: منافقان گمان های نادرستی همچون گناهان دوران جاهلیت درباره خدا داشتند.

در هر دو آیه فوق در مورد منافقین گفته می شود که آنها گمان می کردند خداوند پیامبر خود را یاری نخواهد کرد بنابراین انسان باید در مورد خداوند گمانی مناسب با مقام او داشته باشد.

- بندگانم را آگاه کن که من بخشنده مهربانم.

- پروردگار تو نسبت به مردم با این که ظلم می کنند دارای مغفرت است.

دو آیه فوق نیز انسان را به لزوم امیدواری و حسن ظن ارشاد می کنند.

- هر کس که گمان می کند خدا او را در دنیا و آخرت یاری نخواهد کرد ریسمانی به سقف خانه خود بیاویزد و خود را حلق آویز و نفس خود را قطع کند.

این آیه نیز انسان را از ترك حسن ظن و قطع امید بر حذر می دارد.

- ای انسان چه چیز تو را در برابر پروردگار کریمت مغرور ساخته است.

توصیف خداوند به صفت کریم، به انسان تلقین می کند که بگوید خداوند! کرم تو مرا مغرور کرد. بنابراین در این آیه نیز نسبت به خوشبینی خداوند کریم ترغیب شده است.

انسان باید همواره و در همه حال به خداوند متعال امیدوار و خوشبین باشد چرا که او می گوید من همان طوری که بنده مومنم گمان می کند با او رفتار خواهم کرد. اگر گمان خوب ببرد رفتاری خوب و اگر گمان بد ببرد رفتاری بدی با او خواهم داشت. حسن ظن به خدا این است که به جز او به کسی امیدوار نباشیم و جز از گناهانمان از چیزی نترسیم، خیر دنیا و آخرت به هیچ مومنی داده نمی شود مگر با خوش بینی به خدا و امیدواری به پروردگار.

هیچ بنده مومنی گمان خود را نسبت به خدا نیکو نمی کند، مگر این که خدا همان طور با او رفتار می کند، زیرا خداوند شرم می کند که بنده اش به او خوشبین باشد و او مخالفت گمان و امیدش نماید. بنابراین خوشبینی به خدا و رغبت به او واجب است.

فرد مومن اگر می خواهد به خیر دنیا و آخرت برسد باید با خوشبینی و امیدواری به خداوند متعال نظر کند کسانی که می گویند ما امیدواریم، اما عمل نمی کنند و بر طبق خواسته های خودشان رفتار می کنند دروغ می گویند و امید ندارند کسی که به چیزی امید داشته باشد آن را طلب می کند و کسی که از چیزی بترسد از آن فرار می کند.

در نتیجه می توان گفت خوشبینی به خداوند نیز همواره همراه با امید به اوست حال این همراهی یا به صورت رابطه ی علیت و معلولیت است یا بدون آن.

